६०

काश्मीर-संस्कृतग्रन्थावलिः

ग्रन्थाङ्कः ८–१

श्रीविज्ञानभैरवः

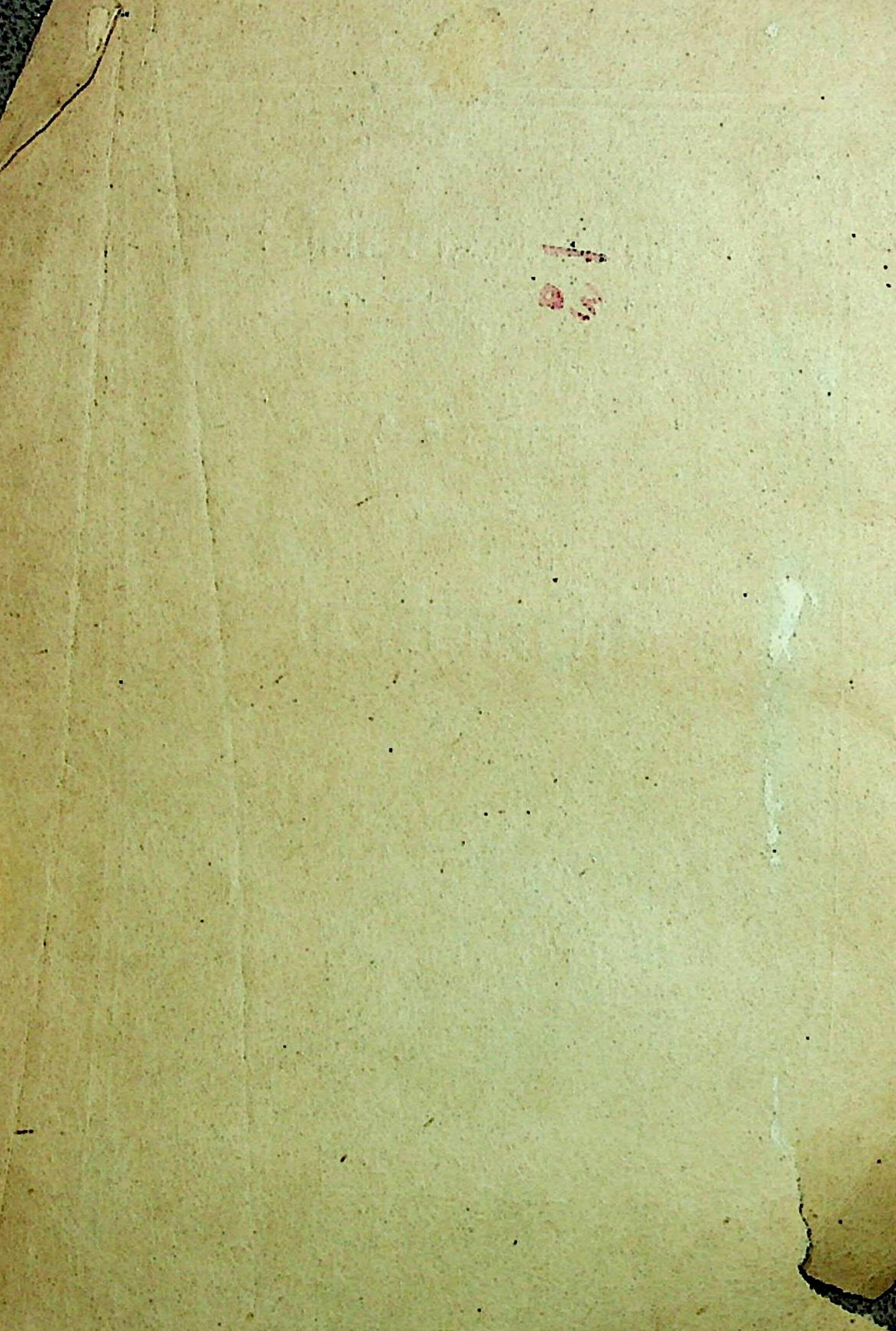
२ टीके

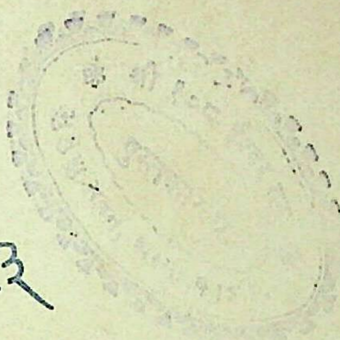

काश्मीर-श्रीनगर

मू० २–८.

Price, Paper Cover Rs. 2–8.

THE KASHMIR SERIES

OF

TEXTS AND STUDIES.

KASHMIR SERIES OF TEXTS
AND STUDIES.
No. VIII.

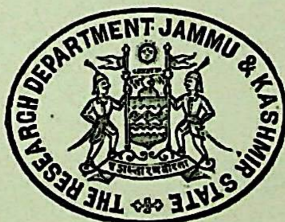
THE
VIJÑĀNA-BHAIRAVA

WITH COMMENTARY PARTLY BY
KṢHEMARĀJA
AND PARTLY BY
SHIVOPĀDHYĀYA.

EDITED WITH NOTES
BY

MAHĀMAHOPĀDHYĀYA PAṆḌIT MUKUNDA RĀMA SHÂSTRÎ,
OFFICER-IN-CHARGE RESEARCH DEPARTMENT,
JAMMU AND KASHMIR STATE,
SRINAGAR.

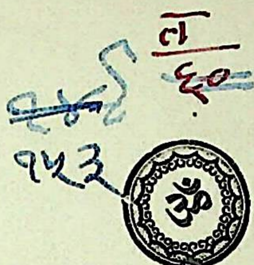
PUBLISHED UNDER THE AUTHORITY OF THE GOVERNMENT
OF HIS HIGHNESS LIEUT.-GENERAL MAHĀRĀJA
SIR PRATĀP SINGH SĀHIB BAHĀDUR,
G. C. S. I., G. C. I. E.,
MAHĀRĀJA OF JAMMU AND KASHMIR STATE.

BOMBAY:
PRINTED AT THE "TATVA-VIVECHAKA" PRESS.
1918.

श्रीमच्छ्रीकण्ठनाथप्रभृतिगुरुवरादिष्टसन्नीतिमार्गो
लब्ध्वा यत्रैव सम्यक्पटिमनि घटनामीश्वराद्वैतवादः ।
कश्मीरेभ्यः प्रसृत्य प्रकटपरिमलो रञ्जयन्सर्वदेश्यान्
देशेऽप्यस्मिन्नदृष्टो घुसृणविसरवत्तस्तान्मुदे सज्जनानाम् ॥ १ ॥

तरत तरसा संसाराब्धिं विधत्त परे पदे
पदमविचलं नित्यालोकप्रमोदसुनिर्भरे ।
विमृशत शिवादिष्टाद्वैतावबोधसुधारसं
प्रसभविलसत्सद्युक्त्यान्तःसमुत्प्लवदायिनम् ॥ २ ॥

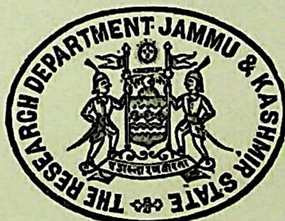
काश्मीर-संस्कृतग्रन्थावलिः ।

ग्रन्थाङ्कः ८

श्रीविज्ञानभैरवः

श्रीमन्महामाहेश्वराचार्य-श्रीक्षेमराजाचार्यकृतविवृतिभागोत्तरं
श्रीपण्डितशिवोपाध्यायकृतोद्द्योताख्यविवृत्युपेतः

श्रीभारतधर्ममार्तण्ड-कश्मीरमहाराज-
श्रीप्रतापसिंहवर-प्रतिष्ठापिते
प्रत्नविद्याप्रकाश-(रिसर्च) कार्यालये
तदध्यक्ष-महामहोपाध्याय-पण्डित-मुकुन्दराम-शास्त्रिणा
उद्दिष्टकार्यालयस्थेतरपण्डितसहायेन
संगृह्य, संशोधन-पर्यायाङ्कन-विवरणादिसंस्करणोत्तरं
पाश्चात्यविद्वत्परिषत्संमताधुनिकसुगमशुद्धरीत्युपन्यासादिसंस्कारैः परिष्कृत्य
मुम्बय्यां
तत्त्वविवेचकाख्य-मुद्रणालये मुद्रापयित्वा प्राकाश्यमुपनीतः

संवत् १९७५ खैस्ताब्दः १९१८

काश्मीर-श्रीनगर

Printed by
Bhiwaji Hari Shinde at the "Tatva-Vivechaka" Press,
Nos. 1, 2, 3, Khetwadi Back Road, Bombay;
and Published by
the Research Department, Srinagar, Kashmir.

ॐनमश्चिद्भैरववपुषे स्वात्मशंभवे ॥

अथ

विज्ञानभैरवः

श्रीक्षेमराजाचार्यविरचितविवृतिभागोत्तरं श्रीशिवोपाध्यायविरचितविवृत्युपेतः ।

भीरूणामभयप्रदो भवभयाक्रन्दस्य हेतुस्ततो
हृद्याप्ति प्रथितश्च भीरवरुचामीशोऽन्तकस्यान्तकः ।
भीरं वायति यः स्वयोगिनिवहस्तस्य प्रभुर्भैरवो
विश्वस्मिन्भरणादिकृद्विजयते विज्ञानरूपः परः ॥१॥

स्वैरिस्वच्छस्फुरद्भाभिर्भासिताणवाद्युपायतः ।
स्वोन्मेषाच्छाम्भवावेशं दर्शयन्तीं शिवां श्रये ॥ २ ॥

आम्नायाद्यमृतैः सिञ्चन्त्यन्तेवासिमनोऽवनीः ।
जयत्यतुलतापच्छिद्गुरुगीरम्बुदावली ॥ ३ ॥

धीमन्दराचलवलत्परमागमाब्धे-
रुल्लास्यते किमपि यत्परमामृतं तत् ।
जीवच्छिवत्वमधिगन्तुममुत्र सद्भिः
संचर्व्यतामविरतं परशक्तिपूतैः ॥ ४ ॥

इह श्रीमान् चिद्भैरवः पूर्णाहंविमर्शात्मपरशाक्तस्फुरत्ताभित्ता-
न्तःकृतानन्तावान्तरसर्गादिप्रपञ्चपूर्वपूर्वदशानिमेषणवशोन्मिषदु-

पं० ५ क० पु० भासितार्धाद्युपायेति पाठः ।

त्तरोत्तरावस्थेच्छाज्ञानक्रियाशक्तिसारानाश्रितसदाशिवेश्वरपदाव-भासनस्वरूपो बीजभूतैतद्दशागोपनासतत्त्वग्राहकतच्छक्तितत्पश्य-न्त्यादिभूम्याभासपुरःसरमेयाभासान्तस्फुरणया जगद्व्यवस्थामिव निमिषद्वैरवर्यादिवशोन्मिषदीश्वरादिस्फुरणया अनुग्रहनिमज्जितमि-तमातृतच्छक्त्युन्मज्जितरुद्रयामलसमावेशमुन्मीलयति – इसद्द्वयनयेषु पञ्चकृत्यकारितोच्यते भगवतः । तत्र पश्यन्त्यादिपदे द्योतना-दिसतत्त्वा संविद्देवी प्रबुध्यमानतया प्रष्ट्री स्वा परभैरवाभिन्ना पराभूमिं सदा स्वाभासामप्यन्तर्बाह्याक्षागोचरत्वात् परोक्षामिव, पश्यन्त्यादिकालापेक्षया तु भूतामिव, तत्तद्रुद्रक्षेत्रज्ञतत्तत्प्राणांशां-शिकापेक्ष्यकल्पावधिकदिनमासान्वयाभावात् अद्यतनीमिव यावदा-वेष्टुमामृशति तावत् 'सुप्तोऽहं किल विललाप' इतिवत् अहमेव संविद्देवी पश्यन्त्यादिपदे प्रबुभुत्सुरस्फुटस्फुरितपराभट्टारिकैक्य-चकासद्रहस्यमुवाचाममर्श। एवं प्रबुद्धा सती नैराकाङ्क्ष्यात् 'भिया सर्वं रवयति' इति निरुक्तभैरवरूपा अहमेवोवाचेति,

श्री देव्युवाच ।

'श्रुतं देव'.........इत्यादेः ।

भैरव उवाच ।

'साधु साधु' इत्यादिकमभ्यस्य 'सर्वत्रिशक्तिभेदानां हृदयं ज्ञातमद्य च' इत्यन्तस्य शास्त्रस्य परसंबन्धप्रमाणतैव । तादित्थं पर-

पं० २ क० ग० पु० 'गोपनातत्त्व' इति पाठः ।
पं० ३ क० पु० पुरःसरमेवाभासान्तर इति पाठः ।
पं० ८ ग० पु० सदास्वाभाम् इति पाठः ।
पं० १० क० पु० अनद्यतनीम् इति पाठः ।
पं० १३ क० पु० चकास्यरहस्यम् इति पाठः ।

संबन्धसतत्त्वं श्रीविज्ञानभैरवाभिधायि 'इत्युक्त्वानन्दिता देवी कण्ठे लग्ना शिवस्य तु' इत्यन्तेऽभिधास्यमानत्वात् विज्ञानभैरवावेशप्रयोजनत्वात् तदभिधानमेवेदं शास्त्रम्, तन्त्रावतारकहृद्भूमिमश्नुवाना पराभट्टारिका उचितवचनरचनाक्रमेण वस्तुपूर्वकमुपक्षिपति।

श्रुतं देव मया सर्वं
रुद्रयामलसंभवम्।
त्रिकभेदमशेषेण
सारात्सारविभागशः ॥ १ ॥

अद्यापि न निवृत्तो मे
संशयः परमेश्वर।

हे देव विश्वावद्योतनक्रीडनादिसतत्त्व स्वात्मन्, समस्तरुद्राविरुद्रतच्छक्तिसामरस्यात्मनो यामलात्

'अदृष्टविग्रहाच्छान्ताच्छिवात्परमकारणात्।
ध्वनिरूपं विनिष्क्रान्तं शास्त्रं परमदुर्लभम्॥'

इत्याम्नायोक्तेः संभवो यस्य तत्, अर्थात् शास्त्रं सर्वं त्रिकस्य पराादिशक्तित्रयसारनर-शक्ति-शिवात्मनस्तत्त्वत्रयस्य भेदो ज्ञानक्रियाप्राधान्येतरादिप्रतिपादनेन भिद्यमानता यत्र, तदपि अशेषेण–सामस्त्येन श्रुतम्। कथं 'सारात्सारविभागशः'

पं० ११ क० पु० क्रीडादि इति पाठः।
पं० १५ क० पु० अर्थात् इति पदं नास्ति।

'वेदादिभ्यः परं शैवं शैवाद्वामं तु दक्षिणम् ।
दक्षिणात्परतः कौलं कौलात्परतरं त्रिकम् ॥'

इतिस्थित्या तावत् त्रिकशास्त्रं सारम् । तत्रापि सिद्धा-मालिन्युत्तरादि क्रमात्क्रमं ज्ञानप्रकर्षोपदेशोत्कर्षात् उत्कृष्टम्, अद्यापि च न मे संशयः शान्त इति ॥ १½ ॥

तमेव च संशयमधिगतचरानेकशास्त्रार्थपर्यालोचनप्रवणया धिया नवावान्तरग्रन्थिमुद्धट्यति, किमिवात्र तत्त्वं स्यादित्याशयेन

किं रूपं तत्त्वतो देव ?
शब्दराशिकलामयम् ॥ २ ॥
किं वा नवात्मभेदेन
भैरवे भैरवाकृतौ ।
त्रिशिरोभेदभिन्नं वा
किं वा शक्तित्रयात्मकम् ॥ ३ ॥
नादबिन्दुमयं वापि
किं चन्द्रार्धनिरोधिकाः ।
चक्रारूढमनच्कं वा
किं वा शक्तिस्वरूपकम् ॥ ४ ॥

पं० २ क० पु० कुलात्परतरम् इति पाठः ।

पं० ३ क० पु० मालिनी अनुत्तरा इति पाठः ।

पं० ६ क० पु० प्रवणधिया इति पाठः ।

भैरवाकृतौ संसारघट्टनस्वरूपे भैरवभट्टारके, तत्त्वदृष्ट्या शब्द-राशेरादि-क्षान्तस्य याः कला अनुत्तरानन्देच्छादिविमर्शशक्तयः क्रोडीकृताशेषवाच्यवाचकमयजगत्स्फाराः ताः प्रकृतं रूपं यस्य बोधभैरवस्य विमर्शशक्त्यात्मकत्वात् तत् किं स्यात् रूपम्? किं वा प्रकृत्यादि-शिवान्तनवतत्त्वावमर्शयुक्त्या विमृष्टषडध्व-नवात्ममन्त्रराजस्वभावतया रूपं स्यात्? किं वा त्रिशिरोभेदे त्रिशिरस्तन्त्रे भिन्नं क्रोडीकृताखिलनरादितत्त्वत्रयामर्शि निर्दिष्टविशिष्टमन्त्रात्मकम्? किं तदधिष्ठातृपरादिशक्तित्रयात्मकम्? यदि वा सर्वमन्त्रचक्रसामान्यवीर्यात्मकविश्ववाच्याविभागप्रकाशरूपबिन्द्वशेषवाचकाविभागपरामर्शमयनादात्मकम्? अथैतद्बिन्दुनादप्रपञ्चरूपार्धचन्द्रनिरोधिकास्तत्त्वतो भैरवे रूपं स्यात्? ।

तत्र सर्ववाच्याभिन्नप्रकाशात्मनो बिन्दोर्नादीभवतः किंचिद्वाच्यप्राधान्यशान्तावर्धचन्द्ररूपता, ततोऽपि वेद्यकौटिल्यविगमे स्पष्टरेखात्मा निरोधिका, मितयोगिनां नादानुप्रवेशस्य, इतरेषां तु भेददशावेशस्य निरोधात् तथाख्या, बहुवचनमत्राद्यर्थं नादान्तशक्तिव्यापिनीसमनाख्या नादोर्ध्वकला लक्षयति, तत्र नादस्यैव शब्दव्याप्तेः शाम्यत्तायां सुसूक्ष्मध्वन्यात्मा नादान्तः, प्रशान्तौ तु ह्लादात्मस्पर्शव्याप्त्युन्मेषरूपा शक्तिः, सैव देहानवच्छेदाद् व्योमव्याप्त्यासादाद् व्यापिनी, समस्तभावाभावात्मवेद्यप्रशान्तौ मननमात्रात्मककरणरूपबोधमात्रावेशे समना, इत्येतदर्धचन्द्रादिमन्त्र-

---

पं० ५ क० पु० तत्त्वामर्शेति पाठः ।

पं० १० क० पु० नादात्मकत्वम् इति पाठः ।

पं० ११ क० पु० भैरवरूपम् इति पाठः ।

पं० १४ ख० पु० स्पर्शरेखात्मा इति क० पु० स्पष्टा रेखा इति पाठः ।

पं० १५ क० पु० तदाद्या इति पाठः ।

पं० १८ ग० पु० देहावच्छेदात् इति पाठः ।

कलारहस्यम् । एवं मातृकामन्त्रतद्वीर्यतत्प्रमेयमुखेन विमृश्य ध्येयमहामन्त्रमुखेनापि भगवद्रूपं विमृशति 'चक्रेति' जन्मादि-चक्रेष्वारूढं लिपिध्यानेनैव न्यस्तम् , अनच्कं ह-कलात्म नादमयं किं रूपं?, यद्वा प्रशान्ताशेषकौटिल्यसुस्पष्टशक्तिस्वरूपं भैरवे किं रूपम्? इति ॥ २ ॥ ३ ॥ ४ ॥

इत्थं ध्येयमहामन्त्रतच्छक्तिमुखेनापि विमृश्य सर्वोत्तरानुत्तर-पराशक्तिमुखेनापि विम्रष्टुमाह

परापरायाः सकलम्
अपरायाश्च वा पुनः ।
पराया यदि तद्वत्स्यात्
परत्वं तद्विरुध्यते ॥ ५ ॥

न हि वर्णविभेदेन
देहभेदेन वा भवेत् ।
परत्वं निष्कलत्वेन
सकलत्वे न तद्भवेत् ॥ ६ ॥

श्रीपरात्रिंशकादौ मन्त्रविशेषध्येयविशेषात्मकं यत् पराभट्टा-रिकायाः सकलं रूपमुक्तम् तत् परापरादेव्याः, यद्वा तस्या अपि परांशप्राधान्यात्तदनुपपत्तौ अपरादेव्याः एव भवतीति संभाव्यते । यदि तु पराभट्टारिकाया अपि तदिष्यते, तत् परत्वं नाममात्रेण

पं० ७ क० पु० तत् प्रष्टुमाह इति पाठः ।

स्यात् । वर्णविशेषेण सितादिना, अक्षररूपेण च, देहभेदेन आकृतिविशेषेण द्वादशान्तादिशारीरस्थानविशेषाश्रयेण न वा परत्वं प्रकृष्टत्वं भवति, अपि तु कलनाशून्यत्वेन, सकलत्वे तु तद्भवति इत्यसंभाव्यमेव ॥ ५ ॥ ६ ॥

एवं समग्रागमार्थहृदयविमर्शिना विचारेणाभिमुखीकृतमायतस्वार्था संविद्देवी स्वां संपूर्णविज्ञानभैरवरूपतामाविविक्षुराह

प्रसादं कुरु मे नाथ
निःशेषं छिन्धि संशयम् ।

मायामहामायाकालुष्यप्रशमनिर्मलीकृतं स्वं रूपं मम प्रकटय निःशेषमिममेकमेव नवपर्वाणं संशयं शमय ॥

इत्थमामर्शनवशोन्मिषन्निराकाङ्क्षा स्वस्वभावोक्तरूपा देव्येव प्राप्तभैरवभावा उक्तनीत्या उवाच, सर्वस्य चेदृश्येव प्रायः सर्वव्यवहारेष्वपि स्वयं प्रश्नप्रतिवचनचतुरा संवित्, इह तु अनुत्तरार्थविषया इति विशेषः । तदुक्तं श्रीस्वच्छन्दे

'गुरुशिष्यपदे स्थित्वा स्वयं देवः सदाशिवः ।
पूर्वोत्तरपदैर्वाक्यैस्तन्त्रं समवतारयत् ॥'

पं० २ क० ग० पु० विशेषाश्रयणेन वा परत्वम् इति पाठः ।

पं० ९ क० पु० स्वरूपम् इति पाठः ।

पं० ११ क० पु० निराकाङ्क्षस्वभावेति पाठः ।

पं० १३ क० ख० पु० चतुरसंवित् इति पाठः ।

पं० १६ ख० पु० समवतारयेत् इति पाठः ।

इति यदुवाच तत् 'साधु साधु' इति स्वप्रतिभाश्लाघापूर्वं प्रस्तौति

साधु साधु त्वया पृष्टं
तन्त्रसारमिदं प्रिये ॥ ७ ॥
गूहनीयतमं भद्रे
तथापि कथयामि ते ।

हे प्रिये परानन्दतृप्तिप्रथापरे, अत एव भद्रे कल्याणिनि, यत् पृष्टं त्वया सर्वशास्त्रसारभूतं वस्तु, तदतिरहस्यत्वात् गूहनीयतममपि ते अनुत्तमपदसमावेशौन्मुख्येन योग्यायाः, कथयामि इति प्रतिजानीते ॥ ७ ॥

तत्र हेयहापनपूर्वमुपादेयं हृदि प्ररोहयति

यत्किंचित्सकलं रूपं
भैरवस्य प्रकीर्तितम् ॥ ८ ॥
तदसारतया देवि
विज्ञेयं शक्रजालवत् ॥
मायास्वप्नोपमं चैव
गन्धर्वनगरभ्रमम् ॥ ९ ॥

ध्यानार्थं भ्रान्तबुद्धीनां
क्रियाडम्बरवर्तिनाम् ।
केवलं वर्णितं पुंसां
विकल्पनिहतात्मनाम् ॥ १० ॥

संप्रति तावदियती योग्यतैषामुत्पद्यतामिति, न तु तत्त्वबुभुत्सून् प्रति एतदुक्तम् ॥ ८ ॥ ९ ॥ १० ॥

यतः

तत्त्वतो न नवात्मासौ
शब्दराशिर्न भैरवः ।
न चासौ त्रिशिरा देवो
न च शक्तित्रयात्मकः ॥ ११ ॥
नादबिन्दुमयो वापि
न चन्द्रार्धनिरोधिकाः ।
न चक्रक्रमसंभिन्नो
न च शक्तिस्वरूपकः ॥ १२ ॥

स्वात्मभैरव एव परमार्थतोऽकथ्योऽपि यः कांचित्कल्पनामाश्रित्य

'स्वातन्त्र्यामुक्तमात्मानं स्वातन्त्र्यादद्वयात्मनः ।
प्रभुरीशादिसंकल्पैर्निर्माय व्यवहारयेत् ॥'

इति प्रत्यभिज्ञानिरूपितनीत्या उपदिदिक्षाविषयीकृतः स न प्रश्नितनवात्मशब्दराश्याद्यष्टकस्वरूपः ॥ ११ ॥ १२ ॥

किमर्थं तर्हि तत्र तत्र तथा तथोक्त इत्याशङ्कां कृन्तति

अप्रबुद्धमतीनां हि
एता बालविभीषिकाः ।
मातृमोदकवत्सर्वं
प्रवृत्त्यर्थमुदाहृतम् ॥ १३ ॥

न प्रकर्षेण बुद्धा तीव्रशक्तिपातेन पूता तावन्मात्रोपासोन्मुखीभूता मतिर्येषां, तेषामेता नवात्मादिरूपणाः कदभिनिवेशप्रशमाय बालविभीषिका इव । यथा बालानामवस्त्वभिनिवेशो मिथ्याविभीषिकाभिरपास्यते तथा सांसारिककर्मानुष्ठाननिरतानां विषयाग्रहग्रह एतैर्विभीषिकाप्रकारैः । किं च यथा माता मोदकदानेन बालं सत्कर्मणि प्रवर्तयति तद्वत्सिद्धिसाधनप्रदर्शनेन भगवदाराधने जनः प्रवर्त्यते क्रमात्क्रममासादयितुं परभैरवभावमिति ॥ १३ ॥

यद्येतत् सकलं भैरवस्वरूपं तर्ह्युच्यतां निष्कलं तत्, यत् पराशक्तिविषयसंशयनिर्णोदनमपि भविष्यति इदं तदुच्यते

पं० १३ क० पु० विषयग्रह इति पाठः ।
पं० १८ ग० पु० संशयनिर्दलनम् इति पाठः ।

दिक्कालकलनोन्मुक्ता
देशोद्देशाविशेषिणी ।
व्यपदेष्टुमशक्यासा-
वकथ्या परमार्थतः ॥ १४ ॥

अन्तः स्वानुभवानन्दा
विकल्पोन्मुक्तगोचरा ।
यावस्था भरिताकारा
भैरवी भैरवात्मनः ॥ १५ ॥

तद्वपुस्तत्त्वतो ज्ञेयं
विमलं विश्वपूरणम् ।

अन्तरिति पूर्णाहन्तायां, स्वानुभवः स्वप्रकाश आनन्द एव रूपं यस्यास्तादृशी, अत एवामूर्तित्वात् पूर्वापरदिक्कालकलना-शून्या, देशेन दूरासन्नादिना उद्देशेन च इदन्तानिर्देश्येन लक्षणी-येन रूपेण न विद्यते विशेषो यस्यास्तादृशी, अत एव व्यपदेष्टु-मशक्या मध्यमाजल्पाविषया, अतश्चाभिधित्सागोचरत्वाभावाद-कथ्या वैखर्याप्यन्यावर्णनीया, परमार्थतो वास्तवेन रूपेण, कल्प-नया त्वदूरविप्रकर्षेण उक्तनीत्या व्यपदेश्या कथ्या च, तदाह । यावस्थेति अवस्थातुर्भैरवरूपस्यात्मनो ममाव्यतिरिक्ता शक्ति-

---

पं ५ क० पु० नन्दविकल्पेति समस्तपाठः ।
पं० १२ क० पु० अमूर्तत्वादेरिति पाठः ।

रवस्था, भरितोऽशेषविश्वाभेदचमत्कारमय आकारः स्वरूपं यस्याः सा तादृशी, तदेव च तत्त्वतः परमार्थतो विमलं स्वभित्त्याभासितजगदनाच्छादितं, विश्वपूरणमशेषावभासकं वपुः स्वरूपं ज्ञेयं, न त्वन्यदाकृत्यादि ॥ १४ ॥ १५ ॥

एवं परस्वरूपं तत्त्वतो विमृश्य यदुक्तं क्रियाडम्बरेति तत् प्रमाणीकरोति

एवंविधे परे तत्त्वे
कः पूज्यः कश्च तृप्यति ॥ १६ ॥

पूज्यपूजकपूजानां तर्पकादीनां च चिदानन्दैकघनपरमार्थत्वात् ॥ १६ ॥

तदित्थं पराभट्टारिकाविषयः संशयः प्रशान्त एवेत्याह

एवंविधा भैरवस्य
यावस्था परिगीयते ।
सा परा पररूपेण
परादेवी प्रकीर्तिता ॥ १७ ॥

परिगीयते इति परिच्छेदार्थं गीयते, भेदेन परं व्यवह्रियते-वस्तुतोऽस्या भैरवैक्यात्, सैषा प्रोक्तेन पररूपेण परा प्रकृष्टा सती परादेवीति, न तु नाममात्रेण निर्वस्तुकेनेत्याशयशेषः ॥ १७ ॥

पं० ९ क० पु० पूज्यपूजकपूजनपूजानाम् इति पाठः ।

ननु भैरवस्यावस्था स्वरूपमेव न तु कालादिकृता उक्तयुक्त्या काचिद्दशास्ति, तद्भैरव एव भैरवीत्युक्तं भवति,?-बाढं प्रतिज्ञातमित्याह

शक्तिशक्तिमतोर्यद्वत्
अभेदः सर्वदा स्थितः ।
अतस्तद्धर्मधर्मित्वात्
परा शक्तिः परात्मनः ॥ १८ ॥

शकनं शक्तिः सामर्थ्यं विश्वनिर्माणादिकारिभैरवस्वरूपमेव । तदिति तस्य शक्तिमतः संबन्धिना सर्वज्ञता-सर्वकर्तृता-सर्वात्मतादिना धर्मेण धर्मिणी शक्तिः परस्य चिदानन्दैकघनस्यात्मनः ॥ १८ ॥

एतत् दृष्टान्तप्रमुखं घटयति

न वह्नेर्दाहिका शक्तिः
व्यतिरिक्ता विभाव्यते ।
केवलं ज्ञानसत्तायां
प्रारम्भोऽयं प्रवेशने ॥ १९ ॥

न विभाव्यते विचार्यापि नोपलभ्यते, ज्ञानसत्तायां वह्निं जि-

पं० १० क० पु० सर्वात्मतादि धर्मेण इति पाठः ।
पं० १७ क० पु० न इति पदं नास्ति ।

ज्ञासोर्वह्निज्ञप्तौ यत्प्रवेशनं प्रवेशना तत्र, अयमिति दाहोपलब्धिवशपरिच्छिन्नदाहशक्त्यात्मा वह्निस्वभावः प्रारम्भः, तन्मुखेन पाचकत्वाद्यनन्तशक्त्यात्मशक्तिमत्स्वरूपपरिगतेः, उक्तं च प्रत्यभिज्ञायाम्

'फलभेदादारोपितभेदः पदार्थात्मा शक्तिः'

इति ॥ १९ ॥

दार्ष्टान्तिकयोजनयाह

शक्त्यवस्थाप्रविष्टस्य
निर्विभागेन भावना ।
तदासौ शिवरूपी स्यात्
शैवी मुखमिहोच्यते ॥ २० ॥

पराशक्तिरूपामवस्थां यदा प्रविशति वक्ष्यमाणोपायैः समाविशति उपदेश्योऽणुः, तदास्य निर्विभागेन भावना भवति—शक्तेः शिवाभेदात्, तदा स लब्धशाक्तबलः प्रशस्ततमशिवस्वरूपो भवत्येव, यतः शिवस्येयं शैवी शक्तिः, मुखं प्रवेशोपायद्वारमिहागमेषूच्यते ॥ २० ॥

एतत् स्फुटदृष्टान्ताभ्यां हृदयङ्गमीकरोति

पं० ५ क० ग० पु० फलभेदादित्यादि प्रत्यभिज्ञावाक्यं नास्ति ।
पं० १२ क० पु० यदि इति पाठः ।
पं० १४ ग० पु० शिवाभावात् इति पाठः ।

यथालोकेन दीपस्य
किरणैर्भास्करस्य च ।
ज्ञायते दिग्विभागादि
तद्वच्छक्त्या शिवः प्रिये ॥ २१ ॥

यथा आलोकेन प्रकाशेन दीपस्य शिखात्मनो, भास्करस्य च मरीचिभिरेवात्मीयैर्दिग्विभागसंनिवेशादि ज्ञायते, न तु अन्येन दीपादिना, तद्वत् स्फुरत्तारूपया स्वशक्त्यैव शिवः स्वात्मा ज्ञायते प्रत्यभिज्ञायते समाविश्यते इत्यर्थः ॥ २१ ॥

एवं परास्वरूपे निर्णीते तदुपलब्ध्युपायजिज्ञासया श्रीदेव्युवाच

देवदेव त्रिशूलाङ्क ?
कपालकृतभूषण ? ।
दिग्देशकालशून्या च
व्यपदेशविवर्जिता ॥ २२ ॥

यावस्था भरिताकारा
भैरवस्योपलभ्यते ।
कैरुपायैर्मुखं तस्य
परादेवी कथं भवेत् ॥ २३ ॥

यथा सम्यगहं वेद्मि
तथा मे ब्रूहि भैरव ।

देवानां ब्रह्माद्यनाश्रितान्तानां द्योतनादिसतत्त्वकरणरूपाणां च देव स्वामिन् ?, स्वातंत्र्यशक्तिस्फारितेच्छाद्यरात्रयात्मकत्रिशूलाङ्क ?, समस्तवाच्यवाचकात्मकजगत्खण्डरूपकपालैश्चैतन्यस्वातन्त्र्याभिव्यञ्जकत्वात् कृतभूषण भ्राजमानानाच्छादितस्वरूप ?, दिगित्यादिना भैरवस्येत्यन्तेन प्राग्विभक्तपराशक्तिस्वरूपमनूद्य तदनुप्रवेशप्रकाशनायाह—उपलभ्यत इत्यादि, उपायैरिति बहुवचनमुपलब्धुरणोः प्राणदेहबुद्धिशून्याश्रयोच्चार-करण-ध्यान-वर्ण-स्थानकल्पनाभेदात्, सार्वात्म्यभावनादिशुद्धविकल्पनानात्वात्, अविकल्पोपायवैचित्र्याच्च आणव-शाक्त-शाम्भवोपायनानात्वं वक्ष्यमाणं कटाक्षयति, मुखं तस्येति शैवी मुखमिह, इति यच्छक्तेर्मुखत्वमुक्तं तन्निर्णीतनीत्या भगवदेकात्मनः तस्याः शक्तेः कथमित्येतदुभयप्रश्नितं 'यथा अहं वेद्मि तथा भैरव ब्रूहि'—सामामर्शयेति यावत् ॥ २२ ॥ २३ ॥

इत उत्तरं श्रीशिवोपाध्यायकृता विवृतिः ।

एवं प्रश्नितवस्तुनिर्णयाय क्रमेण भूमिकाज्ञानानि प्रकाशयति श्रीभैरव उवाच

ऊर्ध्वे प्राणो ह्यधो जीवो
विसर्गात्मा परोच्चरेत् ।
उत्पत्तिद्वितयस्थाने
भरणाद्भरिता स्थितिः ॥ २४ ॥

योऽयमूर्ध्वं इति हृदो द्वादशान्तं यावत् वहन् प्राणः, यश्चाधो जीवो द्वादशान्तात् हृदन्तमपानः, एषा परादेवी उच्चरेत्, सततं स्वयमुच्चरन्ती स्थिता, कीदृशी विसर्गोऽन्तर्बहिर्भावकरणरूपो विमर्श आत्मा यस्याः सा अप्राणाद्यशाक्तस्पन्दोन्मेषा,– तदाच्छुरणेन विना नियतप्राणप्रवाहायोगात् । तदुक्तं श्रीस्वच्छन्दे

'प्राणः प्राणमयः प्राणो विसर्गापूरणं प्रति ।'

इति । यत एवमत उत्पत्तिद्वितयस्य बाह्याभ्यन्तरोत्पादद्वयस्य यत् स्थानं हृत् द्वादशान्तश्च, तत्र भरणादिति नित्योन्मिषदाद्यस्फुरत्तात्मभैरवीयशक्त्युपलक्षणाद् भरिता स्थितिः भैरवताभिव्यक्तिर्भवतीति यावत् ।

अथ च ऊर्ध्वं इति सर्वेन्द्रियप्रसरेषु प्राणो विषयानुप्राणकः सूक्ष्मप्राणप्रवाहः, यश्चाधो जीवः स्वीकृतसर्वविषयो विशन्नपानः स एवोक्तयुक्त्या परा उच्चरेत्–सततं चकास्ति, ततो ग्राह्योत्पत्तिस्थाने हृदि ग्राहकोत्पत्तिस्थाने च मेयसंघट्टपदे । भरणादिति प्राग्वत् ।

किं च, ऊर्ध्वं इति प्राणापानोन्मेषपदे प्राणोऽशेषवाचकानुप्राणकोऽकारः, अध इति अन्ते जीवः सकार इत्यादि सान्तो मातृकागतो वर्णपुञ्जः, सैषा विसर्गात्मा प्रान्तदर्शितहकारकलात्मना नादरूपा परा उच्चरेत्–मातृकाचक्रक्रमेणाशेषवाच्यवाचकान्तं जगदुल्लङ्घ्य गच्छति,– स्वौजसा भेदपदमभिभूय स्फुरतीति यावत्, अतश्च उत्पत्तिद्वितयस्थाने अकार-हकारौ विमृश्य शिवशक्तिसंघट्टः । हृदि द्वादशान्ते चेति प्राग्वत् ।

पं० २ क० पु० सततमुच्चरन्ती इति पाठः ।

अपि च, ऊर्ध्वे इति उत्कृष्टतया प्राणो विश्वानुप्राणक इच्छा-ज्ञानक्रियाप्रसरः, अध इति इदन्ताविमृश्यतया निकृष्ट ईषणीयज्ञेय-कार्यात्मा जीवः, सोमरूपतया संसारिणां जीवितस्थितिहेतुः, सैषा भगवती परा शक्तित्रयात्मना परापरेणापरेण च रूपेणोच्चरेत्–उत्कृष्टतयैव चरन्ती विश्वाभेदस्फुरत्तया प्रसरन्ती सदा स्थितेति कृत्वा उत्पत्तौ मेयपदे, द्वितयशब्दवाच्ये प्रकाश्यप्रकाशकसंघट्टरूपे प्रमाणपदे, स्थान इति तदुभयविश्रान्तिधाम्नि प्रमातृपदे, भरणात् 'त्रिषु चतुर्थं तैलवदासेच्यम्' [शि० सू० ३–२०] इति दृष्ट्या पराभट्टारिकात्मतुर्यानन्दाप्लावनात् भरिता स्थितिः ।

अन्यच्च, ऊर्ध्वे इति मायान्ताध्वोपरि प्राणोऽनुप्राणकं शुद्धा-शुद्धाध्वव्यापि शिवशक्तितत्त्वं, तस्यैव चाधो जीवः स्वीकृतमा-यादितत्त्वग्रामं नरशब्दवाच्यमात्मतत्त्वं यावत्, सैषेत्थं परा उच्चरेत् – शैवी स्वातन्त्र्यशक्तिरेवेत्थं जृम्भते । तेन उत्पत्तिद्वितयस्थाने उत्पद्यमानशुद्धाशुद्धाध्वद्वये भरणात् पराशक्तिव्याप्त्या सर्वसर्व-मयत्वभावनया तत्सामरस्यापादनाद्भरिता स्थितिः । अत्र व्या-ख्याने श्रीपरोक्तमन्त्रव्याप्तिरनुसर्तव्या ।

अपरम्, ऊर्ध्वे प्राणोऽनुत्तराकुलात्मनश्चिद्धाम्नः स्वयमुन्मिषन् हकारः, अधो जीवः सकारो विसर्गात्मा विसर्जनीयानुप्राणितो यः, सैषा हानसमादानहंसीरूपा परैव उच्चरति, अत एव 'अहं-सः' इति स्वात्मप्रत्यभिज्ञानविमर्श इवात्रोपलभ्यते । यत एवमतः

पं० ११ क० पु० शुद्धाशुद्धव्यापि शिवतत्त्वम् इति पाठः ।
पं० १२ ग० पु० सैषा परा इति पाठः ।
पं० १३ ग० पु० स्वातन्त्र्यशक्तिर्विजृम्भते इति पाठः ।
पं० १४ क० पु० परा शक्तिर्व्याप्त्या इति पाठः ।
पं० १९ ख० पु० अत एव हंस इति पाठः ।

उत्पत्तिद्वितयस्थाने हकारसकारोदयहृद्द्वादशान्तस्थानयोर्भरणात् तद्वर्णविमर्शपरिशीलनयुक्तितः शक्तिबलासादनाद्भैरवीभावो भवति। एवमत्र प्रथमद्वितीययोर्व्याख्यानयोरविकल्पस्वरूपपरिशीलनात्मा शाम्भवावेश उपक्षिप्तः। चतुर्थपञ्चमयोः सर्वाहंभावभावनात्मक-शुद्धविकल्पावमर्शरूपः शाक्तः। तृतीयषष्ठयोर्वर्णविशेषावमर्श-प्रधान आणवः। यदुक्तं मालिनीविजये

'अकिंचिच्चिन्तकस्यैव गुरुणा प्रतिबोधतः।
उत्पद्यते य आवेशः शाम्भवोऽसावुदाहृतः॥
उच्चाररहितं वस्तु चेतसैव विचिन्तयन्।
यं समावेशमाप्नोति शाक्तः सोऽत्राभिधीयते॥
उच्चारकरणध्यानवर्णस्थानप्रकल्पनैः।
यो भवेत्स समावेशः सम्यगाणव उच्यते॥'

शाम्भवसमावेशस्यार्थो यथा–

'अकिञ्चिच्चिन्तकस्येति विकल्पानुपयोगिता।
तया च झटिति ज्ञेयसमापत्तिर्निरूप्यते॥
सा कथं भवतीत्याह गुरुणातिगरीयसा।
ज्ञेयाभिमुखबोधेन द्राक्प्ररूढत्वशालिना॥
तृतीयार्थे तसि व्याख्या वा वैयधिकरण्यतः।
आवेशश्चास्वतन्त्रस्य स्वतद्रूपनिमज्जनम्॥
परतद्रूपता शम्भोराद्याच्छक्त्यविभागिनः।
तेनायमत्र वाक्यार्थो विज्ञेयः प्रोन्मिषत्स्वयम्॥

पं० २ क० पु० युक्तितच्छक्तिबलात् इति पाठः।
पं० ४ ग० पु० सर्वाहम्भावनात्मेति पाठः।
पं० ५ ग० पु० वर्णविमर्शप्रधानेति पाठः।
पं० ८ क० ग० पु० सावुदीरित इति पाठः।
पं० १७ क० पु० ज्ञेयेभिमुखेति पाठः।
पं० २० क० पु० आद्यशक्त्यविभागिन इति पाठः।

मातारमधरीकुर्वत् स्वां विभूतिं प्रदर्शयत् ।
आस्ते हृदयनैर्मल्यातिशये तारतम्यतः ॥

ज्ञेयं द्विधा च चिन्मात्रं जडं चाद्यं च कल्पितम् ।
इतरत्तु तथा सत्यं तद्विभागोऽयमीदृशः ॥

जडेन यः समावेशः स प्रतिच्छन्दकाकृतिः ।
चैतन्येन समावेशस्तादात्म्यं नापरं किल ॥

तेनाविकल्पा संवित्तिर्भावनाद्यनपेक्षिणी ।
शिवतादात्म्यमापन्ना समावेशोऽत्र शाम्भवः ॥

अविकल्पपथारूढो येन येन पथा विशेत् ।
धरासदाशिवान्तेन तेन तेन शिवीभवेत् ॥

निर्मले हृदये प्राग्रस्फुरद्भूम्यंशभासिनि ।
प्रकाशे तन्मुखेनैव संवित्परशिवात्मता ॥

एवं परेच्छाशक्त्यंशसदुपायमिमं विना ।
शाम्भवाख्यं समावेशममन्यन्त निरासिनः ॥'

इति ॥ २४ ॥

अधुना स्वतः सिद्धाः पूरककुम्भकरेचकाः प्राणस्यावस्थाविशेषाः सर्वेषां सकल-प्रलयाकलादीनां प्रमातॄणामयत्नेन संभवन्ति यथा

'बाह्योन्मुखत्वं प्राणानां यद्धृदम्भोजकोटरात् ।
स्वैरमेवात्तयत्नानां तं धीरा रेचकं विदुः ॥

द्वादशाङ्गुलपर्यन्तं बाह्यमाक्रमतां हृदः ।
प्राणानामङ्गसंस्पर्शो यः स पूरक उच्यते ॥

पं० १ ग० पु० कुर्वत्–प्रदर्शयत् इति पाठः ।
पं० ३ ख० ग० पु० आद्यमकल्पितम् इति पाठः ।
पं० २० क० पु० सौरमेव इति पाठः ।

अपानेऽस्तङ्गते प्राणो यावन्नाभ्युदितो हृदि ।
तावत्सा कुम्भकावस्था योगिभिर्यानुभूयते ॥ '

इत्यादिना प्राणापानदशायामेवारोहावरोहक्रमे तच्चिन्तावहितै-र्योगिभिर्भूयते इति यद्योगशास्त्रेषु प्रतिपादितं तद्विषयावधानमुप-दिशति

मरुतोऽन्तर्बहिर्वापि
वियद्युग्मानिवर्तनात् ।
भैरव्या भैरवस्येत्थं
भैरवि व्यज्यते वपुः* ॥ २५ ॥

मरुतः प्राणस्यापानस्य चान्तर्बहिश्च यद्वियद्युग्मं — हृदाकाशो द्वादशान्तश्च यद्वियद्द्वयं, ततोऽनिवर्तनात् प्रत्यावर्तनाभावेन क्षण-मात्रमन्तर्मुखत्वेनावस्थानात् प्राणापानयोर्द्वयोरस्तंगतत्वात् भैरवी-

---

* पूर्वाधोक्ताद्धेतोः उक्तप्रकारेण वक्ष्यमाणप्रकारेण वा भैरवस्य वपुर्व्यज्यते, भैरवस्य कस्य-भैरव्याः इत्यारोपः अन्वयघटना इत्थम्, यद्वा भैरव्या वपुर्व्य-ज्यते-भैरव्याः कस्याः-भैरवस्य भैरवरूपाया इत्यर्थः । परावाग्रूपं हि स्वातन्त्र्यं परमाद्वयजीवितं, नित्यत्वव्यापकत्वादयो हि धर्मा अनेनैवाक्षिप्ताः, इति इद-मेवैकं पराहन्ताभासकं निराशंसं तत्त्वं, तदेव केचित् भैरवीस्वरूपं, तदेव केचित् भैरवशब्देन देवीशब्देन च व्यवहरन्ति, एतदधःकारेण उपेयं प्रमातृरूपं यदु-च्यते तत् तद्रूपं किम्, अतद्रूपंवा? तद्रूपं चेत् तत् तदेव इति किं वस्त्वन्तरक-ल्पनाप्रयासेन, अतद्रूपं चेत् तत् तद्वैलक्षण्यात् शून्यप्रायमिवेति तत् दर्शनान्त-रसमानम् यतः स्वातन्त्र्यं विना श्रुत्यन्तविदाक्षपादमाध्यमिकानां शून्याभिध-

---

पं० ७ क० पु० युग्मनिवर्तनात् इति पाठः ।
पं० २१ श्रुत्युक्तवदाक्षेपादमाध्यमिकानाम् इति पाठान्तरं च ।

स्वरूपस्य भैरवस्य वपुः 'अन्तः स्वानुभवानन्दा' इत्यारभ्य 'तद्वपुस्तत्त्वतो ज्ञेयं विमलं विश्वपूरणम्' इति कृतलक्षणं धर्मिधर्मात्मकत्वेन शिवशक्तिद्वैधं प्रकाशविमर्शस्वरूपं परमार्थत एकमेव तत्त्वं प्रकटीभवेत्, एतदुक्तं भवति—हृदि स्थितात्पद्मयन्त्रात् प्राणस्योदयः, बहिर्द्वादशाङ्गुलपर्यन्ते आकाशे प्राणस्यास्तं गतिः। एवं बाह्याद्द्वादशान्तादपानोदयः, हृत्पद्मयन्त्रे त्वपानस्यास्तम्। एवमनवरतं

'बाह्यानाभ्यन्तरांश्चैतान्कुम्भकादीननारतम्।
प्राणापानस्वभावान् स्वान्बुद्ध्वा भूयो न जायते॥
गच्छतस्तिष्ठतो वापि जाग्रतः स्वपतोऽपिवा।
एते न रोधमायान्ति प्रकृत्या हि चलोऽनिलः॥'

इत्याद्युक्तनीत्या सर्वेषां प्रमातॄणां पशुपक्षिमृगादीनां च सर्वदा सर्वत्र रात्रिन्दिवमष्टौ प्राणायामाः स्वतः सिद्धाः पुरुषप्रयत्नानपेक्षाः। ते च

'स्वस्वभावतया बुद्धा यदि स्युस्तर्हि मोक्षदाः।
यत्करोति यदश्नाति बोधेनैताननुस्मरन्।
कुम्भकादीन्नरः सोऽन्तस्तत्र कर्ता न किंचन॥'

इत्युक्तेः। ते च यथा—हृत्कमलाद्बहिर्मुखत्वं स्वेच्छयैव यत् प्राणस्य सा प्राणरेचकावस्था १। हृदयात् सकाशाद्बहिर्द्वादशाङ्गुलपर्यन्तं

मनुपासनीयं तत्त्वमिति सर्वथा विमर्शात्मकं स्वातन्त्र्यमेव ज्यायः, तदेव केचित् अम्बररूपत्वेन केचित् अम्बरमूलभूतत्वेन च समादधते, एतच्चाग्रे वक्ष्यामः तस्मात् शोभनमुक्तम् भैरव्या भैरवस्य वपुर्व्यज्यते इति।

पूर्वार्धोक्तादित्यारभ्य—वपुर्व्यज्यते, इत्यन्तव्याख्यास्थलं ख० पुस्तके अधिकं वर्तते, अस्ति चैतत् व्याख्यातो भिन्नं पर्यायरूपं तस्मात् टिप्पणीस्थाने उपन्यस्यते।

पं० ४ क० ग० पु० स्थितात्प्राणयन्त्रादिति पाठः।

निःसरतां प्राणानामङ्गसंस्पर्शः पूरकः २। बहिःप्रदेशात् पुरुषप्रयत्नं विनैवापाने प्रत्यावृत्ते सति योऽङ्गप्रपूरणस्पर्शः सोऽपि पूरकः ३। अपाने प्रलीने सति हृदयात् प्राणोऽपि यावन्नाभ्युदितस्तावत्कालं कुम्भकावस्था ४। अस्यामवस्थायां योगिनामेवानुभव इति प्राणवायुः सदा देहाद्बहिरन्तश्च प्राणायामपरः। एवमपानोऽप्यनिशं बहिरन्तश्चापानायामवान्, यथा बहिराकाशेऽस्तंगते प्राणे यावन्नोद्गतोऽपानो भवेत् तावत्कालं बहिः पूरकावस्था अपानस्य १। तथा अपानस्य द्वादशान्तादुत्थाय यद्रूपपीनत्वं सोऽपि बहिः पूरकः २। तथा बहिर्द्वादशाङ्गुलपर्यन्तप्रदेशेऽपानस्य मृदन्तरस्थानिष्पन्नघटवद्या स्थितिः सा कुम्भकावस्था अपानस्य ३। उदयं विना यदपानस्यान्तर्मुखत्वं स बाह्यरेचकः ४ इति प्राणपूरकापानपूरकद्वैध्येऽष्टौ प्राणायामाः। एतान् स्वस्वभावत्वेन जानीयात्। हृत्कण्ठतालुललाटरन्ध्रद्वादशान्ताः प्राणगतिविषयाः। हृत्कन्दाननसंकोचविकासद्वादशान्ता अपानगतिविषयाः। क्षणमस्तङ्गतप्राणमपानोदयरहितमयत्नसिद्धं यद्बाह्यस्थं कुम्भकं, तथा क्षणमस्तङ्गतापानं प्राणोदयरहितमयत्नसिद्धमन्तःस्थकुम्भकं यत्, तदेव परमं पदं मध्यरूपत्वात्। एतदेव मध्यंवासिष्ठे ब्रह्मदर्शने भुसुण्डोपाख्याने

'एतत्तदात्मनो रूपं शुद्धैषा सा परैव चित्।
एतत्तत्सतताभासमेतत् प्राप्य न शोचते॥
अस्तं गतवति प्राणे त्वपानेऽभ्युदयोन्मुखे।
बहिः कुम्भकमालम्ब्य चिरं भूयो न शोचति॥

पं० १० क० पु० कुम्भकदशा इति पाठः।
पं० १७ क० पु० मध्ये वासिष्ठब्रह्म इति पाठः।
पं० २० क० पुं० शोच्यते इति पाठः।

अपानेऽस्तं गते प्राणे किञ्चिदभ्युदयोन्मुखे ।
अन्तःकुम्भकमालम्ब्य चिरं भूयो न शोचति ॥'

इत्यादिना योगिगम्यप्राणापानमध्यदशाविश्रान्त्या द्वयोरनिवर्तनात् प्रत्यावृत्त्यभावेन तत्तुटि-लव-क्षणमात्रमन्तर्मुखत्वात् मध्यदशाविर्भावः ॥ २५ ॥

मध्यविकासेन प्राणापानयोः प्रवेशनिर्गमाभावमाह

न व्रजेन्न विशेच्छक्ति-
मरुद्रूपा विकासिते ।
निर्विकल्पतया मध्ये
तया भैरवरूपता ॥ २६ ॥

मरुद्रूपा शक्तिर्न व्रजेत्—हृदो द्वादशान्तं न यायात्, न च विशेत्—द्वादशान्तात् हृदयं न गच्छेत्, केवलं मध्ये मध्यनाडीधाम्नि विकल्पहान्युपायतो विकासिते सति। अत्रायं भावः—दर्शनादीनां सर्वशक्तीनां समूहं स्वे स्वे विषये युगपद्भावेन प्रक्षिप्य स्वं स्वभावं स्पन्दतत्त्वात्मकं तदाधारमवलोक्य निर्विकल्पतया निमीलनोन्मीलनसमाधितायुगपद्व्यापकमध्यभूम्यवष्टम्भादध्यासितैतदुभयविसर्गारणिविगलितसंकल्पभावाक्रमविस्फारितकरणचक्रतया

पं० ४ क० पु० भावेन तु तुटिलवेत्यादि पाठः ।
पं० १३ ग० पु० उपाय विकसिते इति पाठः ।

'अन्तर्लक्ष्यो बहिर्दृष्टिर्निमेषोन्मेषवर्जिता ।
एषा वै भैरवी मुद्रा सद्यस्तत्पददायिनी ॥'

इति भैरवी मुद्रानुप्रविष्टत्वे जाते सति मरुद्रूपा शक्तिर्न बहिः प्रसरेत्, नान्तः प्रविशेत्, एवंविधया तया भैरवरूपता भवेत्, तया प्रशमितप्राणापानभावाभिव्यक्तभैरवीयरूपतया भैरवरूपधारी योगी भवति, एतत् श्लोकद्वयं मध्यमधामाश्रया आणवी भूमिः ॥ २६ ॥

कुम्भिता रेचिता वापि
पूरिता वा यदा भवेत् ।
तदन्ते शान्तनामासौ
शक्त्या शान्तः प्रकाशते ॥२७॥

रेचिता सती कुम्भिता, बहिः पूरिता वा कुम्भिता अन्तर्यदा मरुद्रूपा शक्तिर्भवति, तदा तदन्ते यदेति अभ्यासात् प्रशान्तकुम्भकावस्थोदये भेदोपशमात् शान्ताख्या असौ शक्तिः, शान्तः परमस्वभावः नामरूपातीतः प्रकाशतेऽभिव्यक्तप्रथो भवति ॥२७

आ मूलात्किरणाभासां
सूक्ष्मात् सूक्ष्मतरात्मिकाम् ।
चिन्तयेत्तां द्विषट्कान्ते
शाम्यन्तीं भैरवोदयः ॥ २८ ॥

पं० २ दर्शिनी इति पाठः ।

पं० ३ भैरवमुद्रा इति पाठः ।

आ मूलात्—आ जन्माधारात् द्वादशान्तं यावत्, किरणाभासां मरीचिरूपां क्रमात्क्रमं तनुतामाश्रयन्तीं तां मरुच्छक्तिं चिन्तयेत् ध्यायेत्, कीदृशीं द्विषट्कान्ते द्वादशान्ते शाम्यन्तीम्, इत्थं सुसूक्ष्मतमस्यापि ध्येयाकारस्य ध्यानप्रकर्षोत्थापितस्यागलनाद्भैरवस्वरूपता भवति ॥ २८ ॥

एतदेव प्रपञ्चयति

उद्गच्छन्तीं तडिद्रूपां
प्रतिचक्रं क्रमात्क्रमम् ।
ऊर्ध्वं मुष्टित्रयं यावत्
तावदन्ते महोदयः ॥ २९ ॥

तामेव शक्तिं तडिद्रूपां विद्युद्वत् चलद्दीप्त्योज्ज्वलां प्रतिचक्रं कन्दादिब्रह्मरन्ध्रान्तचक्रेभ्यः क्रमात्क्रमम् उद्गच्छन्तीमुल्लसन्तीं चिन्तयेत्, यावत् परं विश्वपूरकं ऊर्ध्वं मुष्टित्रयं द्वादशान्तधाम तावत् महाभैरवैकात्मतोदयः ॥ २९ ॥

क्रमद्वादशकं सम्यग्-
द्वादशाक्षरभेदितम् ।
स्थूलसूक्ष्मपरस्थित्या
मुक्त्वा मुक्त्वान्ततः शिवः ॥३०॥

जन्माग्र-मूल-कन्द-नाभि-हृत्-कण्ठ-तालु-भ्रूमध्य-ललाट-ब्रह्मरन्ध्र-शक्ति-व्यापिन्याख्यं यत्क्रमाणां चक्राणां द्वादशकं, क्रमेण कुटिलाकृत्यनाहतेन युक्तं यदेतदेव द्वादशकं, तत् सम्यगिति क्रमेणादिविसर्गान्तैर्द्वादशाक्षरै रञ्जितं, षण्ठस्वरवर्जं द्वादश स्वरभेदाः, प्रत्येकं 'स्वाभाविकं चलं दीप्तम्' इति—स्थित्या आदौ ध्यानं स्फुटीकृतम्, ततः स्पन्दमानं, ततोऽपि ज्योतीरूपतां प्राप्तम्, स्थूलं सूक्ष्मं परमित्यभिधीयते, इति सोपानपदक्रमं मुक्त्वा मुक्त्वा परित्यज्य अन्ततोऽन्ते परमशिवभावः ॥ ३० ॥

खेचरीमुद्रामाह

तयापूर्याशु मूर्धान्तं
भङ्क्त्वा भ्रूक्षेपसेतुना ।
निर्विकल्पं मनः कृत्वा
सर्वोर्ध्वे सर्वगोद्गमः ॥ ३१ ॥

तया जन्मादिचक्राक्रमणशक्त्या प्राणाख्यया अर्धचक्रात्मिकया मूर्धान्तं द्वादशान्तमापूर्य, तथा तमेव द्वादशान्तं भ्रूक्षेपसेतुना भ्रूभेदनक्रमेण सेतुनेव वारिप्रवाहं गुरूपदेशयुक्त्या भङ्क्त्वा, तदनन्तरं निर्विकल्पं मनः कृत्वा, सर्वोर्ध्वे द्वादशान्तादप्यूर्ध्वे परमाकाशे सर्वव्यापकत्वं स्यात् ॥ ३१ ॥

शिखिपक्षैश्चित्ररूपै-
र्मण्डलैः शून्यपञ्चकम् ।

पं० १४ क्रमेण शक्त्या इति पाठः ।

ध्यायतोऽनुत्तरे शून्ये
प्रवेशो हृदये भवेत् ॥ ३२ ॥

मयूरस्य पतत्राणि आधारत्वेनैषां सन्ति एतादृशैश्चित्ररूपैश्चन्द्रकैर्दीप्यमानैरपि अन्तर्बहिः शून्यरूपैः सादृश्येन शून्यपञ्चकमूर्ध्वाधोमध्यपार्श्वद्वयास्थितं पञ्चेन्द्रियेषु शून्यरूपत्वं वा हृदये ध्यायतः परमाकाशसमावेशो भवेत् । शिखिपक्षचित्ररूपैरिति पाठे त्वयमर्थः—शिखिपक्षवच्चन्द्रकवच्चित्ररूपैः रूपरसादिग्रहणात् नानारूपैः मण्डलैः, मण्डं रससारं लान्तीदृशि मण्डलानीन्द्रियाणि तैः शून्यपञ्चकं तन्मात्रत्वेनाव्यक्तत्वात् शून्यरूपं विषयपञ्चकं शब्दादिरूपं ध्यायतोऽनुत्तरे शून्ये भैरवरूपे प्रवेशः समावेशो भवेदिति ॥३२॥

ईदृशेन क्रमेणैव
यत्र कुत्रापि चिन्तना ।
शून्ये कुड्ये परे पात्रे
स्वयं लीना वरप्रदा ॥ ३३ ॥

ईदृशेन क्रमेण हानादानरूपेण, आक्रमेण, गुदाधार-जन्म-कन्द-नाभि-हृत्कण्ठ-तालु-भ्रूमध्य-ललाट-ब्रह्मरन्ध्र-शक्ति-व्यापिन्यन्तं यत्र कुत्रापि स्वात्मनोऽन्यत्र स्वात्मवत् परत्रापि व्योम्नि प्राकार-भाजनादौ, यद्वा परे पात्रे निर्मलचित्ते शिष्यादौ चिन्तना स्मरणा,

---

पं० ५ बाह्य हृदये इति पाठः ।
पं० १२ क० पु० चिन्तनात् इति पाठः ।
पं० १५ ग० पु० हानादानक्रमेण आक्रमणेन इति पाठः ।

स्वयं लीना अहर्निशं स्वदेहान्तः क्रमद्वादशकारोहणगाढतरध्यानावमर्शनबलात् स्वयमेव लीना सती स्मृतिः वरप्रदा भवेत्—परप्रकाशोदयात्मकोत्कृष्टवस्तुप्रदायिनी भवति । यदुक्तम्

'सर्वोत्तीर्णं रूपं सोपानपदक्रमेण संश्रयतः ।
परतत्त्वरूढिलाभे पर्यन्ते शिवमयीभावः ॥'

इति ।

चिन्तनात् इति पाठे तु पूर्वोक्तां मरुच्छक्तिं प्रथमान्तत्वेन विपरिणमय्य मरुच्छक्तिः मण्डूकप्लुत्या अनुवर्तनीया, तेन चिन्तनात् हेतोः मरुच्छक्तिः शून्ये बाह्ये कुड्यादौ वा स्वयं लीना सती वरप्रदेत्यन्वयः, बाह्यशून्यकुड्यादिकेऽपि स्वात्मवपुषीव प्राणशक्तिक्रमद्वादशकं चिन्तनीयमिति तात्पर्यम् ॥ ३३ ॥

कपालान्तर्मनो न्यस्य
तिष्ठन्मीलितलोचनः ।
क्रमेण मनसो दार्ढ्यात्
लक्षयेल्लक्ष्यमुत्तमम् ॥ ३४ ॥

शिरःकपालमध्ये यदन्तश्छिद्रमस्ति तदन्तरे मनो न्यस्य, कपालरन्ध्रस्थिते स्वप्रकाशे प्रभास्वरे ज्योतिषि आलम्बने धारणाध्यानसमाधीन् संपादयित्वा [संपाद्य] कूणितनेत्रः स्थितः सन् उत्तमं लक्ष्यं लक्षयेत् ।

'मूर्धज्योतिषि सिद्धदर्शनम्' योग० पा० ३ सू० ३१.

पं० २ ख० पु० स्वयं लग्ना इति पाठः ।

इति न्यायात्। यद्वा

'कशब्देन पराशक्तिः पालकः शिवसंज्ञया।
शिवशक्तिसमायोगं कपालं परिपठ्यते॥'

इति तन्त्रकोशयुक्त्या कपालान्तः प्रकाशविमर्शस्वरूपमध्ये

'शक्तयोऽस्य जगत् कृत्स्नं शक्तिमांस्तु महेश्वरः।'

इति नीत्या शिवशक्तिमयं सर्वं जगत्, इति-विमर्शविषयं मनो न्यस्य, मीलितलोचनः संकुचितभेददृष्टिः सन् सर्वोत्तमं लक्ष्यं पश्यतीत्यर्थः॥ ३८॥

मध्यनाडी मध्यसंस्था
बिससूत्राभरूपया।
ध्यातान्तर्व्योमया देव्या
तया देवः प्रकाशते॥ ३९॥

मध्यनाडी सुषुम्नाख्या, मध्यसंस्था हृदयमध्यस्था भवतीत्यन्वयः, सूक्ष्मत्वात् मृणालसूत्रतुल्यरूपया ध्यातं चिन्तितमन्तर्व्योम चिदाकाशात्मकं यस्यां सा, तथाविधया देव्या देवः प्रकाशः प्रकाशते, मध्यनाड्यामन्तश्चिदाकाशात्मकं शून्यमेवास्ति, तस्मात् प्राणशक्तिर्निःसरति—इति विमर्शेन प्रकाशप्रादुर्भावः, यद्वा मध्यनाडी मध्यसंस्था चासौ बिससूत्राभरूपा च मध्यनाडी मध्यसं-

---

पं० ६ क० पु० विमर्शमयम् इति पाठः।
पं० १३ क० पु० सुषुम्नाख्या इति वाक्यं नास्ति।
पं० १६ क० पु० चिदात्मकम् इति पाठः।

स्थविसरूपा च इति विशेषणोभयपदः समासः, तया एवं-विधया मरुच्छक्त्या तन्मध्यचिन्तिताकाशया देवः प्रकाशते ॥ ३५ ॥

करुद्धदृगस्त्रेण
भ्रूभेदाद्द्वाररोधनात् ।
दृष्टे बिन्दौ क्रमाल्लीने
तन्मध्ये परमा स्थितिः ॥ ३६ ॥

अङ्गुष्ठतर्जन्यादिक्रमेण कराभ्यां रुद्धानि दृगुपलक्षितानि मुख-रन्ध्राणि येन तादृशस्य योगिनोऽस्त्रेण भ्रूमध्यस्थग्रन्थिविदारणात् हेतोर्बिन्दौ दृष्टे क्रमादेकाग्रताप्रकर्षात् लीने संविद्गगने एव म[illegible]स्य योगिनः परमा स्थितिः भैरवाभिव्यक्तिः स्यादित्यर्थः ।
[illegible]ण करणेन यत [illegible]

बिन्दुं शिखान्ते हृदये
लयान्ते ध्यायतो लयः ॥ ३७ ॥

धाम्नो लोचनवर्तिनस्तेजसः, अन्तः क्षोभेण अत्यन्तनिष्पीडनादिना संभूतं सूक्ष्माग्नितिलकाकृतिं नयनरश्मिरूपं बिन्दुं द्वादशान्ते हृदि च ध्यायतो, लयान्ते गलितविकल्पे पर्यवसाने, तेजस्तत्त्वसमावेशः स्यादित्यर्थः । यद्वा धाम्नो दीपादितेजसो योऽन्ते निर्वाणताप्राप्तिसमये क्षोभः—चाञ्चल्यं, ततः संभूतं सूक्ष्माग्नितिलकाकृतिं बिन्दुं शिखान्तादौ ध्यायतः ॥ ३७ ॥

अनाहते पात्रकर्णे-
ऽभग्नशब्दे सरिद्द्रुते।
तया देवः प्रकाशते ॥ ३५ ॥

मध्यनाडी सुषुम्नाख्या, मध्यसंस्था हृदयमध्यस्था भवतीत्यन्वयः, सूक्ष्मत्वात् मृणालसूत्रतुल्यरूपया ध्यातं चिन्तितमन्तर्व्योम चिदाकाशात्मकं यस्यां सा, तथाविधया देव्या देवः प्रकाशः प्रकाशते, मध्यनाड्यामन्तश्चिदाकाशात्मकं शून्यमेवास्ति, तस्मात् प्राणशक्तिर्निःसरति—इति विमर्शेन प्रकाशप्रादुर्भावः, यद्वा मध्यनाडी मध्यसंस्था चासौ बिससूत्राभरूपा च मध्यनाडी मध्यसं-

---

पं० ६ क० पु० विमर्शमयम् इति पाठः ।
पं० १३ क० पु० सुषुम्नाख्या इति वाक्यं नास्ति ।
पं० १६ क० पु० चिदात्मकम् इति पाठः ।

६० नाट्यशास्त्रम् । भरतमुनिप्रणीतम् (सम्पूर्णम) साहित्योपाध्याय एम.ए. इत्यादिपदवीभाजा पण्डित बटुकनाथ शर्म्मणा तथा साहित्यशास्त्रि एम.ए. पदवीभृता पण्डित बलदेवोपाध्यायेन च सम्पादितम् । (नाट्यशास्त्र वि० १) रु०

६१ काव्यालङ्कारः । श्रीभामहाचार्येण विनिर्मितः । काशीविश्वविद्यालयाध्यापकाभ्यां पण्डित बटुकनाथ शर्मा एम० ए० साहित्योपाध्यायः तथा पण्डित बलदेव उपाध्याय एम० ए० साहित्यशास्त्री इत्येताभ्यां भूमिकादिभिः समलङ्कृत्य सम्पादितः, काशी विश्वविद्यालयोपकुलपतिपदं विभूषयद्भिः श्रीमदाचार्यप्रवरैः आनन्दशङ्कर ध्रुव महोदयैः लिखितेन प्राक्कथनेन सनाथीकृतः । (अलङ्कार वि० २) रु० १-८

६२ ब्रह्मवादः । गोस्वामि श्रीहरिरायजी महाराज विरचितः । श्रीगोपालकृष्णभट्ट विरचित विवरणाख्यव्याख्यासमलङ्कृतः । तथा गोस्वामी श्रीव्रजनाथविरचितो ब्रह्मवादः । तथा शुद्धाद्वैतपरिष्कारः श्रीमद्रामकृष्णभट्ट विरचितः । श्रीरघुनाथशास्त्रि विरचित शुद्धाद्वैतपरिष्कारतात्पर्यम् । श्रीहरिशङ्कर शास्त्रि-वेदान्तविशारदेन विस्तृत भूमिकया विविधपरिशिष्टैर्भाषानुवादेन टिप्पण्यादिना च समलङ्कृतः । (शुद्धाद्वैतसम्प्रदाय वि० १) रु० १—०

६३ प्रेमरसायनम् । श्रीविश्वनाथपण्डितरचितम् (का०वि० ८)रु० १—०

६४ व्याप्तिपञ्चकरहस्यम् सिंहव्याघ्रलक्षणरहस्यं च । श्रीमथुरानाथतर्कवागीशकृतम् । न्यायाचार्य पं० शिवदत्तमिश्र विरचित गंगानिर्झरिणीव्याख्यया टिप्पण्यादि विभूषितं च । (न्या० वि० ८) रु० ०—१२

६५ सिद्धान्तविन्दुः । श्रीमधुसूदनसरस्वती विरचितः । श्रीभगवान्शङ्कराचार्य विरचित दशश्लोकव्याख्यारूपः श्रीगौड ब्रह्मानन्दविरचित न्यायरत्नावली-नारायणतीर्थ विरचित लघुव्याख्या टिप्पणीसहितः । (वेदान्त वि० ८) रु० ५—०

६६ अन्त्यकर्मदीपकः आशौचकालनिर्णयसहितः । प्रेतकर्मब्रह्मीभूतयतिकर्मनिरूपणात्मकः । महामहोपाध्याय पं० श्री नित्यानन्दपन्तपर्वतीय विरचितः । (कर्मकाण्ड वि० ६) रु० २—०

६७ सांख्यदर्शनम् । श्रीमद्विज्ञानभिक्षुकृत सांख्यप्रवचनभाष्यसमलङ्कृतम् । (सांख्य वि० १) रु० २—०

* शिशुपालवधम् । श्रीमन्माघकविनिर्मितं श्रीवल्लभदेवकृतया सन्देहविषौषधिव्याख्यया महोपाध्याय श्रीमल्लिनाथकृतया सर्वङ्कषाव्याख्यया समेतम् । (सम्पूर्णम्) (यन्त्रस्थ)

जयकृष्णदास—हरिदासगुप्तः,
चौखम्बा संस्कृत सीरीज आफिस, विद्याविलास प्रेस,
गोपालमन्दिर के उत्तर फाटक बनारस सिटी ।